

DE MOORDENARES VAN DE MESSIAS

De moord op Corineus

Eilaas! Duizend maal eilaas! Hoe hebben we de slang over het hoofd gezien die zich te midden van ons had genesteld, de boosaardige adder in vrouwelijke vorm die tussen ons was gekronkeld en het perfecte moment afwachtte om haar misdaad te begaan? Wat een Paradijs op Urte had het kunnen zijn als Corineus nog had geleefd!

HET BOEK VAN KORE

Na vijfhonderd jaar begrijpen we nog altijd niet beter waarom Lillea Selene Sorades, in de wereld bekend als Corinea, te midden van de Ascentie van de Gezegende Driehonderd besloot om Johan Corin te vermoorden. Ze verdween voordat de meeste omstanders zich zelfs maar bewust waren van de misdaad, en ze is nooit meer gezien. Wat is er in die chaotische nacht gebeurd waardoor ze hem aanviel? We komen er misschien nooit achter.

ANTONIN MEIROS, ORDO COSTRUO, 880

(500^E JUBILEUM VAN DE ASCENTIE)

Teshwallabad, noordelijk Lakh, op het continent Antiopia

Rami (septinon) 929

15^e maand van de Getijdenvloed

Alaron Mercer zat op een modderige tree van de tempel, starend naar het water van de Imuna dat tegen zijn voeten klotste. Een stukje verderop speelde Zain-monnik Yash met de zeven maanden oude

Dasra Meiros. Het kleine jochie en de jongeman waren allebei drijfnaat en opgetogen.

‘Moet ik even op hem passen, zodat jij pauze kunt nemen?’ riep hij naar Yash. De jonge monnik had het voor hen opgenomen toen Ramita, Dasra en hij in het klooster waren aangekomen op zoek naar een toevluchtsoord.

Yash keek een beetje gepikeerd. ‘Al’rhone, ik heb hier nog nooit zo’n lol gehad.’

Hij was nooit een erg spirituele monnik geweest.

Aaron was blij dat er iemand anders was die op het kind kon passen. Hij kon niet naar Dasra kijken zonder zijn tweelingbroertje te zien, Nasatya, twee dagen eerder ontvoerd door Huriya Makani en Malevorn Andevorion. Schouwen had geen aanwijzingen opgeleverd over waar ze naartoe konden zijn gegaan, en hij was vol zelfverwijt.

Ik had Nasatya in handen en ben hem kwijtgeraakt.

Ik had de Scytale van Corineus in handen en ben hem kwijtgeraakt.

Ik nam het op tegen Malevorn en verloor. Alweer.

Hij sloeg zijn handen voor zijn gezicht, bedrukt door het gewicht van zijn falen.

Nadat ze uit het paleis van de mughal waren gevlucht na de slachting die Ramita’s vroegere bloedzuster en haar zielsdrinker-volgelingen hadden aangericht, hadden ze hun toevlucht gezocht in dit Zain-klooster, waar zijn vriend Yash woonde. In de stad was mughal Tariq naar hen op jacht. Het voelde alsof ze hier al te lang waren.

Het was niet te bevatten waarom Malevorn Huriya hielp. Hij was een keizerlijk inquisiteur en had gezworen alle zielsdrinkers te vernietigen. Het was niet logisch. Desondanks hadden die twee Aaron en Ramita ingesloten en met de baby’s als gijzelaars een ruil afgedwongen: een van Ramita’s twee zoontjes in ruil voor de Scytale.

Ik heb Ramita laten zitten... Ze zal me wel verachten!

Wat zijn falen nog erger maakte, was hoe hopeloos verliefd hij op haar was. Dat besef was op het slechtst mogelijke moment gekomen – midden in hun strijd tegen de dokken – maar het was nu een feit, even essentieel voor hem als water en lucht. Het was in hem gegroeid in de maanden die ze samen hadden doorgebracht om zich te bekwa-

men in de kunsten van de gnosis, toen ze gevaren en ontdekkingen met elkaar deelden, en had zich uitgekristalliseerd toen ze samen de dood in de ogen keken. Zij was het kloppen van zijn hart.

Maar hij was er vrij zeker van dat zij het niet zo voelde; ze had hem immers tot haar adoptiebroer bestempeld in een Lakh-ceremonie die rakhi werd genoemd, waarschijnlijk om te voorkomen dat hij gekke ideeën zou krijgen. Ze was dan misschien opgegroeid als nederig marktmeisje van Aruna Nagar, maar ze was ook de weduwe van Antonin Meiros, een lid van de Gezegende Driehonderd en de grootste magiër van zijn tijdperk.

Wie ben ik om zo hoog te dromen?

Yash, zijn vriend sinds ze elkaar in het Mandira Khojana-klooster hadden ontmoet en samen naar Teshwallabad waren gereisd, had de meesters overgehaald hen binnen te laten, maar als ze nog veel langer bleven, zouden ze hun gastheren in gevaar brengen. Ze hadden al zoveel dood en vernietiging over hen afgeroepen, ze waren het de monniken verschuldigd snel te vertrekken.

Hij had Ramita amper gezien sinds ze hier waren; al twee dagen lang bad ze bijna onophoudelijk tot haar Omali-goden in de tempel. De Zains stelden alle goden gelijk, maar ze hadden Lakh-wortels, dus werden er binnen hun muren ook Omali-heiligdommen onderhouden.

Toen haar stem de tempeldeur uit dreef, trillend en onzeker, schoot hij meteen overeind.

‘Al’rhone?’ riep ze. ‘Heb je even?’

Iets in haar stem wees op gevaar. Hij griste zijn kon-staf van de grond en ontstak gnostische schilden. ‘Hou Das bij je,’ zei hij tegen Yash. ‘Het is misschien niets, maar...’

Maar misschien zijn het Huriya en Malevorn, teruggekomen om hun klus af te maken.

‘Vishnarayan-ji, beschermer van mensen, hoor mij! Help mij! Darikha-ji, hoor mij! Help mij, koningin van de hemel! Hoor mij, Kaleesa-ji, demonendoder! Kom me te hulp! Makheera-ji, godin van het lot, verander je weefsel om mijn zoon te redden!’

Al bijna twee dagen, al sinds die verschrikkelijke strijd in de koepel

van de mughal, zat Ramita op haar knieën om de goden te smeken het onrecht weer recht te zetten, smekend om gerechtigheid en genade met haar gedachten en roepend met de gnosis, want de goden zouden een magiër toch vast kunnen horen? Ze zouden háár vast horen. Ze zouden haar vast naar haar verloren zoon leiden!

Maar twee dagen lang waren de goden stil gebleven.

Ze helpen alleen diegenen die zichzelf helpen, zei haar vader vroeger altijd.

Verdeemoedigd gaf ze het op. Haar knieën knakten pijnlijk toen ze opstond en zich naar de deur omdraaide. Maar toen bleef ze verstijfd staan.

Het standbeeld van Makheera-ji, koningin van het lot, stapte van haar sokkel. Ramita's hart bleef bijna stilstaan. De levensgrote icoon had een blauwe huid en dikke haarstrengen, als een nest slangen. Ze had symbolen van kracht en kennis in haar zes armen en haar gouden ogen pinden Ramita vast waar ze stond.

'Makheera-ji?' vroeg Ramita ademloos.

De godin lachte en veranderde weer van gedaante...

Alaron bleef bij het deurtje staan en tuurde naar binnen. De tempel was vol schaduwen en zacht oranje licht van de olielampen, dansend over de gezichten van de Omali-goden; sommige fel, andere wijs, met hun vele armen en blauwgeverfde stenen huid. Gedurende een nachtmerrieachtig moment leek het alsof ze leefden en Ramita omringden, die in haar witte weduwenkleding in het midden stond.

'Wat is er?' vroeg hij zachtjes, turend door het schemerige interieur.

'We hebben bezoek,' zei Ramita op een vreemde toon. Meestal was ze heel zeker van de wereld; wat ze niet begreep, legde ze in handen van haar goden. Maar nu zag hij een totale verwarring op haar donkere, serieuze gezicht.

Alaron keek langs haar heen naar een gedaante in een donkere mantel die aan de rand van het licht stond. Ze was slank en een beetje gebogen, een Rondiaanse vrouw met zilverachtig haar, een lichte huid die was gebruind door de zon en een netwerk van rimpeltjes en lijntjes in haar gezicht.

Hij hief zijn staf in een defensieve positie, al was er niets dreigends aan haar houding of uitstraling. Maar blanke vrouwen kwamen hier niet, en ze had een gnostisch aura: ze was een magiër. ‘Wie ben jij?’ vroeg hij.

‘Ze is een van je Rondiaanse goden,’ zei Ramita met een mengeling van ontzag en ongelooft. ‘Eerst was ze een standbeeld van Makheera-ji, maar toen veranderde ze.’

Alaron knipperde met zijn ogen. ‘Rondianen hebben maar één god: Kore. En hij is een man.’

Er trok minachting over het gezicht van de vrouw. ‘Ik heb nooit beweerd dat ik een god ben.’

‘Ze wil met ons praten,’ zei Ramita tegen hem. ‘Ze zegt dat ze Corinea heet.’

Corinea! Lieve Kore! Alarons hart bonkte pijnlijk en hij deed onwillekeurig een stapje achteruit. ‘Ga achter me staan,’ zei hij tegen Ramita met een ijle, bibberige stem. ‘Ramita, dat is...’

Dat is wie? De Hellehoer? De moordenaress van onze Verlosser?

Hij was sceptisch opgevoed en geloofde niet in goden. Zijn vader hield vol dat Corineus gewoon een mens was geweest, en zijn zus Corinea dus ook...

Hoe kan zij dit zijn? Maar ascendant-magiërs kunnen heel oud worden, bracht hij zichzelf in herinnering. *Als zij het echt is, dan is ze geen godin maar een magiër: een heel oude, heel machtige magiër.*

Hij ging tussen de vrouw en Ramita in staan, trillend als een pasgeboren veulen en bijna verblind door het koude zweet. ‘Wat wil je?’

‘Praten. Ik doe jullie niets.’

‘Waarom zou je met ons willen praten?’

‘Omdat ik deze jonge vrouw hoorde spreken over dingen die me zorgen baren. Ze bad ook voor jou, Alaron Mercer, en ik had nog nooit een Rondiaanse naam in de gebeden van een Lakh-vrouw gehoord.’

Zijn blik schoot naar Ramita toe, die knikte en een beetje bloosde, en even maakten zijn gedachten een omweg en vroeg hij zich af waarom ze had gebeden. *Concentreer je, idioot!*

‘Kun je bewijzen dat je bent wie je beweert te zijn?’

Corineus' moordenares. Zijn minnares en zus.

'Dat lijkt me niet gemakkelijk. Behalve als je je geest met de mijne wilt laten samengaan?'

Hij huiverde bij dat nonchalante aanbod. Onafgeschermdede mentale verbindingen waren gevaarlijk, en de sterkste van de twee magiërs had er de macht over.

'Ik doe het wel,' zei Ramita ferm.

Aaron slikte. 'Nee!'

'Mijn man voorspelde dat ik sterker zou zijn dan jullie ascendant-magiërs,' bracht de kleine Lakh-vrouw hem in herinnering.

'Niemand is sterker dan een ascendant,' verklaarde Corinea hooghartig.

'Als ze echt Corinea is, dan heeft ze al bijna zeshonderd jaar ervaring met de gnosis!' protesteerde Aaron. 'Ik doe het wel. Ik ben vervangbaar.'

'Jij bent niet vervangbaar!' zei Ramita geschrokken. 'Je bent mijn broer. Ik sta het je niet toe.'

Ze ziet dat hele broer-zusgedoe helemaal verkeerd om, dacht Aaron. Toch gloeide er iets binnen in hem.

'Je bent de weduwe van Antonin Meiros,' zei Corinea peinzend. 'Hij was de beste van allemaal; dat heeft de tijd beslist uitgewezen. Maar zelfs hij wilde me niet ontvangen.' Ze keek naar Aaron. 'Zelfs de Ordo Costruo, die gezworen had de vrede te bewaren, joeg op me.'

Daar hadden ze vast goede redenen voor. Aaron keek zijdelings naar Ramita, en toen liet hij langzaam zijn staf zakken; hij was een kwartbloed, en het wapen zou niets uithalen tegen een ascendant als Corinea besloot aan te vallen.

Maar we moeten het zeker weten...

Hij nam een besluit en stapte naar voren. 'Doe het.'

Voordat Ramita weer kon protesteren, had de Rondiaanse vrouw zijn hand al gepakt en kwam er een vloedgolf van beelden over hem heen: jonge mensen in een kring, met fakkels in het schemerlicht. Een goudharige man met een vrolijke glimlach. Diezelfde man op een podium, sprekend tot een verrukte menigte die met uitgestoken handen 'Corin! Corin! Corin!' zong, en andere jonge mensen die

ook om zijn aandacht riepen. Toen zag hij angstige soldaten die opzij werden geduwd, mensen met bloemenkransen op hun hoofd, een waas van tumultueuze visioenen van liefde en dromen en dood... Een bloederig mes...

En onder die stroom van beelden lag de sterke draad van identiteit die aanwezig was in elk diepgaand gnostisch contact, die onthulde dat ze inderdaad was wie ze beweerde te zijn. Het was zo'n schok om te ontdekken dat hij de hand vasthield van de meest beschimpte vrouw in de hele geschiedenis, het was te veel. Hij liet haar los en wankelde weg.

Ramita greep hem met fonkelende ogen vast. 'Bhaiya? Al'rhon?'

'Het is al goed,' zei hij hijgend. 'Ze heeft me geen pijn gedaan.' Hij verzamelde zijn kracht en rechtte zijn rug. 'Ze is het echt! Lieve Kore...' *Ze is echt Corinea!*

Hij verwachtte half dat ze in brand zou vliegen, hoorns zou krijgen of zijn hart uit zijn borst zou rukken, maar ze sprak volkomen normaal en oogde beheerst en geduldig.

'Je vroeg je goden om begeleiding, Ramita Ankesharan. Je vroeg hulp bij de zoektocht naar je zoon. Je vroeg om hulp bij het terughalen van de Scytale van Corineus. Je smeekte om de veiligheid van je overgebleven zoon, en van deze jongeman. Als je wilt, beschouw mij dan maar als het antwoord op je gebeden.'

Ramita fronste afkeurend bij zoveel godslastering.

'Wat wil je van ons?' vroeg Alaron angstig.

'Ik wil de Scytale.'

Natuurlijk: ze wil een nieuwe Ascentie, om wraak te nemen op de magiërs.

Corinea schudde haar hoofd alsof ze zijn gedachten las. Hij was er nooit heel goed in geweest om zijn geest afgeschermd te houden. 'Nee, Alaron Mercer, ik wil geen nieuwe Ascentie. De eerste heeft al genoeg ellende veroorzaakt. Twee groeperingen van magiërs die elkaar te lijf gingen, zouden de hele wereld vernietigen. Nee, ik zou hem gebruiken om de kans te krijgen mijn kant van het verhaal te vertellen.'

'Jouw kant?'

Haar stem werd bitter. ‘Ja, mijn kant. Die heb ik namelijk, jongen, en ik beloof je, het is niet de versie uit het *Boek van Kore!*’ Ze keek van hem naar Ramita en weer terug. ‘Wil je hem horen?’

Alaron slikte en keek Ramita aan. Ze knikten allebei aarzelend.

Een uur later zaten ze daal te eten aan een tafeltje in de vertrekken waar de monniken hen hadden ondergebracht, twee ineenlopende kamers met houten kralen voor de deuren. Er hing een geur van wierook en de kruiden van de daal, die ze aten met rijst en plat brood, met een beker bronwater erbij. Corinea at zoals de Lakh dat deden: ze rolde de curry en rijst op tot balletjes en stopte ze tussen het praten door in haar mond. Ze was overduidelijk vloeiend in het Lakh, maar sprak nu Rondiaans ten gunste van Alaron; Ramita sprak zijn taal beter dan hij de hare. Nadat Yash Corinea met twijfel had bekeken – hij had nooit eerder een blanke vrouw gezien – had hij Dasra meegenomen naar de eetzaal. Haar naam zei hem niets en hij geloofde Alarons verzekering dat alles in orde was.

‘Wie is je voorouder onder de Gezegenden?’ vroeg Corinea aan Alaron.

Alle Rondiaanse magiërs konden hun afkomst herleiden naar een lid van de Gezegende Driehonderd.

‘Berial.’

‘Ik herinner me Berial nog: Briciaanse vrouw, bruin haar.’ Ze bekeek Alaron onderzoekend. ‘Je hebt haar neus.’

‘Mijn vader zei dat Berial driehonderd jaar geleden stierf. Maar haar kleinzoon maakte een vrouw van de menselijke familie Anborn zwanger. Het is een groot familieschandaal, al heb ik nooit begrepen waarom; zo zijn vast alle halfbloedgeslachten begonnen.’

De naam Anborn zei Corinea kennelijk niets. ‘Ik ben uit Rondelmar gevlucht, meteen na de dood van Johan Corin, en kwam naar Ahmedhassa in het jaar dat de Ordo Costruo het continent ontdekte. Sindsdien woon ik hier. Ik heb heel weinig recente kennis van Yuros.’

‘Waar heb je gewoond?’ vroeg Ramita nieuwsgierig.

‘Op vele plekken. Ik ben van het noorden van Mirobez naar het zuiden van Lakh gereisd.’

‘Mijn familie komt uit Baranasi,’ verklaarde Ramita.

‘Ik wist wel dat je een Aruna Nagar-meisje was!’ Corinea glimlachte flauwtjes. ‘Ik hoor het aan je stem, en ik zie het aan de manier waarop je je sari draagt. Ik ken Baranasi goed. Het is mijn favoriete plek in Lakh.’

Alaron was niet blij toen hij Ramita zag stralen bij het compliment. *De Grote Vraag* hing in de lucht, en hij kon hem niet langer voor zich houden. ‘Ik moet het vragen,’ zei hij nors. ‘Waarom heb je Corineus vermoord?’

Dat veegde de glimlach van de lippen van beide vrouwen.

Er kwam een bedachtzame uitdrukking op Corinea’s gezicht. ‘Ik zal het je vertellen,’ zei ze zachtjes. ‘Je weet wat Sertain over me zei, maar de wáárheid heb je nog nooit gehoord. Dus luister, en wacht met oordelen tot ik klaar ben.’

Alaron knikte behoedzaam en wenste dat deze monniken iets van drank brouwden, want hij vermoedde dat hij zo meteen een slok van iets sterks nodig zou hebben.

‘Ik ben geboren als Lillea Selene Sorades,’ begon Corinea. ‘Ik kom uit een klein stadje in Estellayne, maar mijn moeder was Argundi-aans.’

‘Dus je was niet Johan Corins zus?’ vroeg Alaron. Volgens het *Boek van Kore* was ze dat namelijk.

‘Nee, zeg! Als hij mijn broer was, kon hij toch niet mijn geliefde zijn? We zijn geen Sydianen! Nee, nee, mijn Argundiaanse moeder trouwde met mijn Estellaanse vader in vrede-tijd, maar ze moesten vluchten toen het weer oorlog werd en we vestigden ons in het westen van Bricia. Daar hoorde ik Johan voor het eerst spreken. Ik was zestien en verloofd met een Briciaanse boer die vijftien jaar ouder was dan ik en zo arm als de aarde die hij omploegde. Johan en zijn groep van toen nog veertig volgelingen kwamen een maand voor mijn huwelijk naar ons dorp toe.’

Haar stem verzachtte en haar ogen waren geloken. ‘Het was zomer, warm en vochtig. Overal hoorde je bijen en andere zoemende insecten, en je rook de geur van bloemen, rijp fruit en gekneusde bessen, en van passie. Johans vrienden waren voornamelijk jonge mannen die van huis waren weggelopen, omdat daar geen andere

toekomst voor hen was dan een leven als soldaat of boer. De meesten kwamen van gegoede families met te veel erfgenamen en ze waren allemaal goed opgeleid. Ze lazen gedichten voor, debatteerden over ethiek en moraliteit en sliepen met iedereen die naar hen lachte, en ze hadden een gevolg van jonge vrouwen die wild en vrij waren op een manier waarvan ik nooit had gedroomd. Ik ging stiekem naar buiten om Johan te horen spreken; hij stond dan op de rand van de dorpsput en preekte dat vrijheid ons geboorterecht was! Zijn vrienden bevolkten het plaatselijke bierhuis, dronken en dansten en flirtten met de knapste dorpsmeisjes. Mijn verloofde was een van de mannen uit het dorp die hen met knuppels te lijf gingen, en daardoor kreeg ik medelijden met hen, dus liep ik van huis weg en sloot me bij hen aan.

Aaron fronste zijn voorhoofd. Het *Boek van Kore* sprak over jongemannen vol heilige ijver, prekend in naam van Kore, geen bende dronken geilaards die van dorp naar dorp zwalkte.

Corinea keek zelfvoldaan. ‘Ik was jong en heel knap, met een zachte, zongebruinde huid, anders dan de melkwitte meisjes die Johan overal volgden. Ik ving zijn blik en hij danste met me, en daarna leerde hij me dansen onder de lakens.’ Ze zuchtte zachtjes. ‘Het was een magische tijd. Ik was verliefd op alles wat hij deed en zei. Ik was dol op dat woord, “vrijheid”, om te kunnen zeggen en doen wat je wilde zonder dat priesters of edelen het je verboden. Om te trouwen met wie je zelf wilde in plaats van met de man die je ouders voor je uitkozen. En bovenal om alles te doen wat een man ook mocht... O, we waren allemaal door het dollen heen van de vrijheid, en we wilden dat de hele wereld net zo was als wij. We wilden het hele rijk opnieuw smeden met liefde.’ Ze lachte zachtjes. ‘Domme, dwaze jeugd.’

‘Was mijn man erbij?’ vroeg Ramita.

‘Antonin? Hij sloot zich bij ons aan in Lantris. Hij was heel intelligent, met doordringende ogen en een grote ernst. Hij was een lieverd.’ Ze glimlachte betekenisvol naar Ramita. ‘Ik vree met hem onder de sterren als Johan een ander meisje mee naar bed nam.’

Aaron was geschokt om die achteloze promiscuïteit onder de lieden die de morele hoeders van het rijk zouden worden. Hij nam aan dat Ramita’s ongemak persoonlijker van aard was, ook al be-

schreef Corinea gebeurtenissen van eeuwen voordat zij Meiros ooit ontmoette, laat staan met hem trouwde.

‘Ik ben met de meeste van zijn intimi naar bed geweest,’ ging Corinea door, zich niet bewust van hun afkeuring, ‘want dat was wat vrijheid voor mij betekende: doen wat ik wilde, met wie ik wilde. De helft van de meisjes raakte zwanger, zonder enig idee wie de vader was van hun kinderen. Ik was een klein beetje verstandiger en nam voorzorgsmaatregelen, ook al wilde Johan dat ik zijn kind kreeg. In die tijd noemde ik mezelf Selene, mijn Argundiaanse doopnaam, omdat Estellayne in opstand kwam tegen de Rimoniërs. Tegen de tijd dat we zuidelijk Rondelmar bereikten, waren we met meer dan duizend mensen, inclusief een paar edelen zoals Baramitius en Sertain. Die laatsten mocht ik niet, want ik wist zeker dat ze om de verkeerde redenen bij ons waren. Ze waren ambitieus, om te beginnen, en Baramitius bleef steeds nieuwe en onvoorspelbare drugs uitvinden. Maar Johan had een goede band met hen; hij ging naar bed met vrouwen, maar praatte eigenlijk alleen met de mannen.’ Ze zweeg even, met een spijtig gezicht. ‘We hadden meer moeten praten, hij en ik.’

‘En wat gebeurde er toen?’ vroeg Alaron, ondanks zichzelf meegesleept door het verhaal.

‘Terwijl we naar het noorden reisden, werd Johan almaar extravaganter. Hij was zichzelf al Corineus gaan noemen, en hoewel we geen spat op elkaar leken, noemde hij mij Corinea en vertelde hij mensen dat ik zijn zus en minnares was, gewoon om ze te choqueren! Maar toen we almaar extremer werden, begonnen sommige van onze volgelingen af te haken en braken er enorme ruzies uit. Meiros en zijn vrienden probeerden Johan zover te krijgen dat hij een toontje lager zong, omdat anders de autoriteiten zich tegen ons konden keren, maar daardoor werd Johan alleen maar erger. En Baramitius raakte totaal geobsedeerd door zijn alchemie. Hij schepte op dat hij op het punt stond een drankje te destilleren dat je het eeuwige leven zou geven; een oude mythe van de Kore.’

Ramita fronste. ‘Maar is die Corineus dan niet dezelfde god als Kore?’

Corinea lachte geamuseerd. ‘Goeie hemel, nee! Kore was een Ron-

diaanse god, al sinds mensenheugenis. Bedenk dat dit de tijd was van het Keizerrijk Rimoni, en Rondelmar was maar een provincie. Mensen spraken Rimonisch naast hun eigen taal, en de enige goden die je openlijk kon aanbidden waren Sol en Luna, de zon en de maan van het Sollaanse geloof. De aanbidders van Kore waren ondergedoken. Toen vertelde Baramitius Johan dat hij de sleutel had gevonden. Tegen die tijd waren we allemaal in de ban van zijn drugs. We hadden kunnen denken dat zijn gebazel over het eeuwige leven gewoon een symptoom was van zijn krankzinnigheid, maar we waren lichamelijk en geestelijk al verslaafd aan zijn drankjes en poeders. Hij was dagenlang bezig om ons op te meten en aantekeningen te maken, alsof hij onderzoek deed naar elk deel van ons, en toen maakte hij een bijzonder drankje, elke portie afgestemd op de individuele ontvanger. Hij waarschuwde ons dat het sterk was en dat we enkele uren in een droomtoestand zouden belanden.'

Het kostte Alaron moeite om dit relaas in overeenstemming te brengen met de woorden in het *Boek van Kore*, waarin werd verteld over een nacht van plechtige doelgerichtheid en lotsbestemming. Hij was dan wel een scepticus, maar het viel niet mee om iets wat hij altijd half had geloofd in twijfel te trekken.

'We hadden geruchten gehoord dat er een legioen op weg was om ons te arresteren,' ging Corinea door. 'Baramitius was niet de enige bij ons die aanvoelde dat onze ongebreidelde vrijheid – en voor hem de kans om vrijelijk te experimenteren – ten einde zou komen, maar het zette hem ertoe aan om risico's te nemen. Toch was dat drankje – dat hij "ambrozijn" noemde – meer dan hij ooit had durven dromen. We belandden allemaal in een droomtoestand, zoals hij had voorspeld, en ik herinner me dat mijn zintuigen intenser werden. Ik wist zeker dat ik doodging – er trokken verschrikkelijke pijnscheuten door mijn lichaam; die ben ik al die jaren nooit vergeten – maar vreemd genoeg was ik niet bang. Mijn geest ging open en bleef maar verder opengaan. Ik had het gevoel dat ik door kamer na kamer liep, op een onthutsende plek vol gloeiende mensen en schatten, lichtjes en geuren en prachtige texturen, gelach en gehuil, zoetheid en voldoening. Ik voelde me verbonden met alles en iedereen, alsof we opstegen

naar een transcendente verrukking, alsof het paradijs onze wereld binnensijpelde en die voor altijd veranderde.

En bovenal voelde ik me heel hecht met Johan. We droegen niets dan witte gewaden en bloemen, lagen uitgeteld op onze dekens, met eten en wijn overal om ons heen gemorst. We lagen hand in hand en deelden alle gedachten, een intimiteit die met de seconde sterker werd. Ik had het gevoel dat we één waren. Het meest diepgaande samenzijn dat ik ooit heb ervaren. Toen begonnen de visioenen.’

Corinea nam een slokje water. Haar stem, die hartstochtelijk en zelfs koortsachtig was geworden, verzachtte weer. ‘Ik weet nu dat het ambrozijn onze lichamen naar het randje van de dood voerde terwijl het onze ziel bevrijdde. Normaal is de ziel opgesloten tot aan de dood, maar het ambrozijn gaf degenen die overleefden toegang tot krachten die we nu de gnosis noemen, de Geheime Kennis. De meesten van ons kregen eenvoudige gaven, zoals het vermogen om water of vuur te manipuleren, maar de intellectuelere lieden kregen complexere krachten. Johan was een visionair, natuurlijk, en in sommige opzichten was ik dat ook. Met verstrengelde geesten droomden we van wat er zou komen, een wereld waarin de gnosis regeerde... En toen probeerde Johan me te vermoorden.’

Die laatste zin was net een emmer ijswater. Alaron pakte Ramita’s hand en ze knepen allebei.

‘In het visioen dat Johan en ik deelden,’ ging Corinea door, ‘werd ik een zieneres, en de toekomst die ik zag was zonder hem; omdat hij, zoals zoveel anderen in onze groep, niet voorbestemd was om de gnosis volledig te bereiken. Zijn lichaam stootte een deel van het ambrozijn af, dus zou hij alleen maar een zielsdrinker worden...’

Alaron slikte. Dit was de grootste ketterij die hij ooit had gehoord, een ondenkbare verwerping van alles wat de post-Corineuskerk leerde. In het *Boek van Kore* – dat natuurlijk was gereviseerd door Baramitius! – was Corineus de Verlosser, degene die zichzelf opofferde om de gnosis te bereiken voor zijn broeders. Corineus, een zielsdrinker?

Vast niet!

‘Onze geesten waren verbonden,’ herhaalde Corinea zacht, alsof ze zichzelf er amper toe kon zetten de woorden hardop te zeggen, ‘en

natuurlijk zag hij wat ik had voorzien: een toekomst waarin ik keizerin was, gezegend met een gnosis die hij alleen zou kunnen verwerven door te doden. Hij zag hoe hij gedemoniseerd werd, samen met anderen die net als hij ontwaard waren, en aanvankelijk voelde ik alleen zijn paniek en mijn eigen afgrijzen. Want ik hield echt van hem; ik aanbad hem meer dan het leven zelf en kon niet verdragen wat we allebei hadden voorzien. Maar toen zag hij een andere potentiële toekomst, waarin hij mij vermoordde en diezelfde nacht nog zijn eigen krachten zou krijgen. Hij kon anderen zoals hij voordoen hoe ze hetzelfde konden bereiken, door hun buur te vermoorden en hun ziel te drinken, zodat zij de enigen zouden zijn die die nacht overleefden. Er zou een Ascentie komen, ja: een Ascentie van zielsdrinkers, geleid door Corineus, want niemand anders met die nieuwe krachten zou de ochtend halen. Met dat plan in gedachten pakte hij zijn jachtmes en probeerde hij me te vermoorden...'

'Wat deed jij toen?' vroeg Alaron met hese stem.

'Ik vocht terug. Ik was dan misschien verliefd, maar mijn moeder was Estellaans en ik wist hoe je een mes moest gebruiken. In de tijd die het kost om jullie dit te vertellen, pakte ik zijn pols en draaide hem om, met het mes erbij, nog terwijl zijn andere hand zich om mijn keel sloot. Toen zijn gewicht op me belandde, viel hij op het mes en schoof het tussen zijn ribben door zijn hart in. Tegen de tijd dat ik hem van me af rolde was hij dood, maar anderen die bijkwamen hadden gezien wat er was gebeurd. Of tenminste, wat ze dachten dat er was gebeurd. Baramitius was de eerste die was ontwaakt, en hij begon te schreeuwen dat ik Johan had vermoord, dus vluchtte ik.' Ze keek droevig. 'Ik heb misschien nog anderen gedood, een of twee mensen die probeerden me tegen te houden, maar zelfs nu nog is de rest van die nacht wazig. En eigenlijk ben ik nooit opgehouden met vluchten.'

Alaron probeerde het allemaal te bevatten: Corineus, de Messiaanse figuur van de Kerk van Kore, gedoemd om een zielsdrinker te worden, wilde keizer worden, maar zijn geliefde stak daar een stokje voor... 'Waarom heb je het ze niet verteld?'

'Wat dan?' vroeg Corinea scherp. 'Hoe kon ik iets bewijzen? En waarom zouden ze luisteren? Corineus was onze leider en geliefd

bij iedereen, niet alleen bij mij. Mijn misdaad was onvergeeflijk. En trouwens, ik dacht niet rationeel na! Ik wilde – móést – wegvlugten van die afschuwelijke plek. Ik had net de man gedood van wie ik hield en die ik aanbad! Door te vluchten bewees ik mijn schuld.’

Alaron staarde naar haar. *Heilige Kore, is er wel iets waar van wat ik heb geleerd?* ‘En toen?’

‘Ik kon ontsnappen,’ zei Corinea, ‘omdat iedereen net pas bijkwam en er een hoop verwarring was. Toen het legioen bij zonsopkomst aanviel, de nieuwe krachten van de magiërs ontwaakten en ze het leger vernietigden, was ik allang weg. Naderhand had het leiderschap andere zorgen, zoals het veroveren van Yuros. Baramitius reviseerde het *Boek van Kore* als aanval tegen de Rimonische keizer, wierp Johan op als de Zoon van Kore en mij als een werktuig van de Heer van de Hel, en sindsdien word ik veracht.’

‘Als dit waar is...’ begon Alaron, maar hij ging niet door. Dit wás waar. Elk woord dat hij had gehoord, kwam op hem over als niets minder dan evangelie – geen heilig evangelie van de Kore, maar toch de waarheid. Zijn hoofd tolde van de enormiteit van dit alles.

‘Het is waar, elk woord,’ antwoordde ze alsof ze zijn gedachten weer las. ‘Ik heb een keer een priester van Kore weten te overtuigen in Verelon, maar hij werd verbrand als ketter en ik kon ternauwernood ontkomen. Ik wilde het Antonin Meiros vertellen, maar hij had net zoveel van Johan gehouden als wij allemaal en weigerde me te ontvangen. Destijds was hij op jacht naar een dokken-zienares die Sabele heette, en ik denk dat hij geloofde dat Sabele mijn werktuig was. Ik moest weer vluchten. Toen ging ik naar Lakh.’

Ramita keek even naar Alaron, met een volslagen verward gezicht. ‘Waarom denk je dat wij je kunnen helpen?’ vroeg ze toen.

‘Ik weet niet of jullie dat kunnen,’ antwoordde Corinea, ‘maar jullie zijn mijn laatste kans. Ik ben namelijk stervende: mijn lichaam takelt af op zulke complexe manieren dat ik het niet meer kan tegengaan. De tijd begint me eindelijk in te halen. Ik wil niet dat mijn kaars dooft zonder nog één poging te doen mijn verhaal te vertellen. Ik was op weg naar het noorden nadat ik over de dood van Antonin Meiros hoorde, om te kijken of degenen die hem opvolgden misschien naar

me wilden luisteren; maar toen hoorde ik Ramita's gebeden, haar gedachten over alles wat jullie hadden doorstaan. Ik ontdekte dat ze getrouwd was geweest met Antonin Meiros, dat ze zijn kinderen had gebaard en er een kwijt was en dat jullie de Scytale van Corineus hebben vastgehouden, een schat die zo kostbaar is dat ik ermee zou kunnen onderhandelen. Ik heb gezien hoe jullie met elkaar omgaan, dat jullie goede mensen zijn, en dus hoop ik dat jullie me willen helpen.'

Ramita boog zich naar voren. 'En als we dat doen, wat doe jij dan voor ons?'

Kores bloed, ze pingelt met Corinea!

De oude vrouw kakelde grimmig. 'Je bent echt een dochter van de Aruna Nagarmarkt, Ramita Ankesharan. Een prijs voor alles, en alles voor een prijs.' Ze glimlachte treurig. 'Zo zit deze wereld in elkaar, nietwaar? Nou, misschien zou het je interesseren dat ik het belangrijkste ingrediënt van het ambrozijn ken? Ja, ik weet van de aantekeningen die jullie nog steeds bij je hebben, en dat jullie dat essentiële feit missen.'

Met enorm veel moeite zette Alaron die gedachte opzij en vroeg: 'Hoe kunnen wij iemand jouw verhaal vertellen? We zijn voortvluchtig, worden gezocht door beide partijen in de oorlog.'

'Dat weet ik,' antwoordde Corinea gespannen. 'Ik luister al anderhalve dag naar jullie gedachten, sinds ik jullie hier bespeurde. Jij bent een mislukte magiër met gevaarlijke idealen, Alaron Mercer. Jij, Ramita Ankesharan, bent de weduwe van die arme Antonin en onderdeel van de Ordo Costruo. Meer dan dat: als jullie de Scytale terughalen en een nieuwe orde van magiërs stichten, hebben jullie het gezag om de hele wereld toe te spreken. Het enige wat ik vraag is dat wanneer dat gebeurt, jullie mijn verhaal verdedigen.'

Ze keken elkaar aan, en toen zei Ramita heel formeel: 'Vrouwe Corinea, Al'rhon en ik moeten onder vier ogen praten.'

'Natuurlijk. Ik zal buiten wachten.'

'Nee, nee, wij gaan wel,' zei Ramita snel, waarmee ze Alaron verbaasde, totdat hij eraan dacht dat Dasra buiten bij Yash was.

Ramita rende bijna naar de rivier. Ze tilde haar zoon op en omhels-

de hem heel stevig, zonder zich iets aan te trekken van zijn drijfnetten kleren.

Geschrokken van haar overduidelijke ongerustheid vroeg de jonge Zain: ‘Wat is er? Moet ik hulp inroepen?’

‘Nee!’ zei Alaron snel. ‘Nee, kun je gewoon eh... ons even een momentje geven?’

Yash keek perplex, maar hij maakte een buiging en liep een eind bij hen vandaan.

Ramita keek Alaron aan, met beschermende vastberadenheid op haar gezicht. ‘Dit is de vrouw die jouw god heeft gedood, als we haar verhaal geloven.’ Ze zei niets over Corinea’s bewering dat ze met haar man het bed had gedeeld, en Alaron besloot dat het tactvoller zou zijn om dat stukje van het verhaal maar te vergeten. ‘Wil ze ons echt helpen? Of wil ze alleen maar de Scytale voor zichzelf?’

Hoe moet ik dat weten? Hij had nooit goed kunnen omgaan met dubbelhartigheid.

‘Ik dénk dat ze eerlijk is,’ zei hij even later. ‘Alles wat ze zei klonk in mijn oren waarachtig, maar ik zou het echt niet weten. Als ze Corinea is, dan heeft ze zich vijf eeuwen lang met succes verborgen gehouden voor de machtigste magiërs ter wereld. Iedereen denkt dat ze dood is. Als ze de Scytale wilde hebben, denk ik niet dat ze onze hulp nodig zou hebben, of onze toestemming.’

‘Maar waarom zou ze hulp nodig hebben om haar kant van het verhaal te vertellen?’

‘Nou, het kan zo eenvoudig zijn als ze zegt: ze heeft iemand nodig die deuren voor haar opent. Maar Hanook vertelde ons dat de Ordo Costruo aan het begin van de kruistocht is vernietigd. Ik denk niet dat zij dat weet.’

‘Als we weigeren, wat gebeurt er dan?’

‘Dat hangt van haar af,’ antwoordde Alaron. ‘Maar ze zegt dat ze het belangrijkste ingrediënt van het ambrozijn kent...’

‘Wat denk je, bhaiya?’

‘Nou... weet je nog toen we probeerden te ontdekken hoe de Scytale werkt? We gebruikten een paar monniken als proefpersonen om onze ideeën over de receptvarianties uit te proberen. Ik heb al die aantekte-

ningen nog; het enige wat ik mis, is dat belangrijke ingrediënt. Als zij ons vertelt wat het is, als we het recept kunnen maken, kunnen we teruggaan naar Khojana Mandira. Kijken of de monniken bereid zijn ascendant-magiërs te worden en ons te helpen vechten tegen Malevorn en Huriya.'

Ramita's ogen werden zo groot als schoteltjes. 'Maar het zijn Zains! Ze hebben een eed van vredeigheid afgelegd!'

Aaron dempte zijn stem. 'Sst. Dat weet ik. Maar Yash zou het doen, om te beginnen. We weten dat hij magiër wilde worden voordat hij monnik werd.'

'Maar Huriya en Malevorn hebben de Scytale... ze zouden honderden magiërs kunnen maken.'

'Dat is waar, maar vergeet niet dat ze dan het risico lopen om de controle over de Scytale te verliezen. Ik vermoed dat zij hetzelfde probleem hebben als wij: ze weten niet hoe ze hem moeten gebruiken, en ze kunnen niemand vertrouwen om te helpen bij het ontcijferen ervan. Ik denk dat we nog tijd hebben om ze op te sporen voordat ze hem gebruiken, maar daar zullen we hulp bij nodig hebben.'

Ramita aaide over Das' hoofd, en toen zei ze beslist: 'Laten we dat dan doen.'

Lieve hemel, we staan op het punt een overeenkomst te sluiten met de Hellehoer zelf..

Ramita pakte zijn hand. 'Aaron, ik heb nog niet de kans gehad... Dank je. Je hebt de Scytale opgegeven voor mijn zoon en dat zal ik nooit vergeten, bhैया, in al mijn levensdagen niet. Je bent een echte broer voor me.'

Hij sloeg zijn ogen neer. 'Nee. Ik heb je laten zitten.'

'Nee, bhैया,' zei ze ernstig, 'dat heb je heel beslist niet!'